

In Alle Staten

een reismysterie

Cecile Koops

Inkijkexemplaar

Cecile Koops

In Alle Staten

een reismysterie

Eerste druk 2021
Copyright © Cecile Koops

Omslag vormgeving ProBeeld | Ambilicious
Omslagillustratie Cecile Koops

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Sutdio
Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

ISBN 978-94-93275-00-3 | NUR 301

Copyright © 2021 Ambilicious, Breda
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit boek is een roman, de inhoud staat los van de werkelijkheid. Eventuele gelijkenis met bestaande personen en/of gebeurtenissen berust louter op toeval.

In Alle Staten

een reismysterie

Ambilicious Breda | Kalmthout

Het reisgezelschap

Hans reisgids tijdens de trip door de Baltische staten
Jackie medewerker verslavingszorg
Jos trots op hoge functie bij de bank
Paula werd vroeger gepest
Tim weduwnaar, licht dementerend
Bart ex-psycholoog
Mirjam getrouwd, vrijwilliger in een verzorgingshuis
Loes gescheiden, ex-model
Jason ex-roadie, Engelsman
Simon gepensioneerd, strenggelovig
José extreem verlegen
Claude de voedselbaron

& vier luidruchtige jongeren

PROLOOG

Onbesuisd draait hij wild met zijn hoofd om haar te bespieden, hij verschuift zijn voeten. Een losliggende steen op het muurtje brokkelt af, en nog een. Hij verliest zijn evenwicht. Zodra zijn voet van de richel glijdt, spannen zijn spieren zich. Vergeefs graait hij in de lucht naar een railing. Met een kreet stort hij omlaag. De stilte na zijn val voelt vreemd aan, zelfs de meeuwen zwijgen een moment.

Dag 1 – Litouwen – Vilnius – Jackie

Vlucht van Amsterdam naar Vilnius, de kosmopolitische Litouwse hoofdstad. Na aankomst rijdt de bus naar ons hotel in Vilnius. Hier blijven we twee nachten. De eerste dag kunt u zelf Vilnius alvast verkennen.

Na ruim twee uur vliegen, boort het toestel zich door de wolken omlaag. De stralende zon van daarboven maakt bij het dalen plaats voor grauwe lichten.

Jackie werpt een glimp door het raam. Een chagrijnige regen blaast bellen op de grond.

Tergend langzaam schuifelt de rij passagiers door het gangpad naar de uitgang. Op het moment dat zij na lang wachten buitenkomt, rijdt de overvolle bus net voor haar neus weg. Ruim zeven minuten wacht ze, samen met een klein gezelschap, naast de vliegtuigtrap. Regen sijpelt de achterkant van haar kraag in, een vochtig spoor over haar rug trekkend. Tegen deze wateroverlast verliezen haar schoenen de strijd, langzaam en gestaag doorweken haar sokken.

Verderop in de aankomsthal zwaait de gids met het bordje van de reisorganisatie hoog opgeheven in zijn hand. Eerst checkt Jackie op welke band hun bagage wordt verwacht. Voorlopig staat de band stil. Door haar samengeknepen ogen ziet ze een aantal mensen op de gids aflopen. Nieuwsgierig slentert ze naar het groepje en laat haar blik over de mensen dwalen.

Vrijwel direct begint haar hoofd te bonken, het voelt alsof er een klem strakker en strakker aandraait en een drillboor onder haar slapen tekeer gaat. Het zweet breekt haar uit, een mengeling van angst en ongeloof glijdt over haar gezicht. Bewust vergeten herinneringen spuiten op volle kracht naar

boven. De rest van de groep vervaagt en valt buiten beeld, haar focus richt zich uitsluitend op hem. Het is niet waar. Wat doet hij hier? Ze worstelt om niet stante pede hard weg te hollen. Mocht de man zich iets van hun eerdere ontmoeting herinneren, hij geeft er in elk geval geen blijk van. Zonder een teken van herkenning kijkt hij haar kort aan. Hoewel zijn gezicht meer rimpels en groeven bevat dan vroeger, is hij met zijn licht uitstaande oren, onveranderd dezelfde man die sinds jaar en dag in haar geheugen staat gegrift. Maagzuur trekt omhoog haar mond in, intussen bonkt haar hart op driedubbele snelheid. Nu de mist van het verleden voor haar ogen optrekt, is ze een moment doof voor alle geluiden om haar heen. Ze draait haar hoofd weg zonder oogcontact te maken. Het liefst zou ze linea recta naar huis terugkeren, dan heeft hij alweer gewonnen. Verdorie, ze is niet langer het meisje van vroeger.

De gids laat zijn bordje zakken. 'Ik ben Hans.' Zijn lach legt een paar geel verkleurde tanden bloot. Pas in tweede instantie dringt het tot haar door dat iemand haar aanspreekt.

'Hallo. Ik ben Hans, jouw gids.' Zijn samengeknepen groene ogen laten zijn borstelige wenkbrauwen achter het donkere montuur van zijn bril verdwijnen. Rond hem hangt een geur van sigaretten. Met een schok keert ze terug naar de realiteit.

'Jackie van Thiel.' De woorden komen er kortaf uit. Indien die vent haar nu niet herkent, zal dat later vast ook niet gebeuren. Hij heeft geen enkel aanknopingspunt naar haar vroegere doen en laten, nu ze reist onder de naam van haar ex-man.

Houterig loopt ze als een robot met enkele mensen van de groep naar de bagageband terug. Daar bekijkt ze de gezichten van de mensen die de komende weken samen met haar het reisgezelschap vormen, iets beter. De slanke vrouw spotte zij eerder in het vliegtuig, naast haar staat een vrolijk uitziende dame met een leeftijd ergens tussen de veertig en vijftig – inschatten is lastig – die zich met een natuurlijke gratie langs

de op de grond staande bagage beweegt. Haar rug en nek houdt ze kaarsrecht overeind en haar schouders zijn naar achteren getrokken. Het is een houding waarbij je met een boek op je hoofd kunt lopen, zonder dat het er afvalt.

Tot haar spijt is haar zwetende buurman uit het vliegtuig ook van de partij. Zodra hij zijn bagage in het oog krijgt, duwt hij een voor hem staande oudere man hardhandig opzij en graait zijn koffer van de band. Zonder een woord van verontschuldiging wandelt hij naar het verzamelpunt bij de gids, waar hij zijn telefoon uit zijn zak trekt om zich over het blauwe scherm te buigen.

Allemensen, denkt Jackie. Wat een hufter.

De ultraslanke vrouw spreekt als eerste. ‘Hij heeft haast.’ Ze bekijkt de man in de verte met een diepe frons op haar voorhoofd voor ze haar aandacht op de oudere man richt. ‘Gaat het, meneer?’

De oudere man staart haar, met zijn door dikke brillenglazen vergrote ogen, hulpeloos aan. ‘Ja, gelukkig ben ik overeind blijven staan.’ Hij wrijft over zijn arm en tuurt hoopvol naar de bagageband. Een laatste koffer draait rondjes.

‘Is dat uw koffer. Heeft u hulp nodig met tillen?’ De slanke vrouw kijkt hem vragend aan.

‘Nee, dit is hem niet. Ik begrijp niet waar mijn koffer blijft.’

Jackie en de slanke vrouw blijven solidair met hem wachten.

‘Ik ben Paula.’ De slanke vrouw steekt een gemanicuurde hand met felroze gelakte nagels uit. Jackie schat haar leeftijd rond haar eigen vierenveertig lentes in.

‘Aangenaam, Jackie.’

‘Ik ben Tim Schimmel.’

Bij het handen schudden geeft Tim twee kleine klapjes op de bovenkant van hun hand alsof het een geheim begroetingsritueel betreft.

De gids komt naar hen toe. ‘Is er een probleem?’

‘De bagage van meneer Schimmel lijkt niet te zijn meegekomen.’ Paula’s stem klinkt meelevend.

‘Wat vervelend, dat gaat ons tijd kosten.’ Zo te horen maakt Hans zich meer zorgen over zijn schema dan over de consequenties voor Tim. ‘Wat zit er in uw handbagage?’

‘Een telefoon met oplader, mijn pillen, mijn portefeuille, een zonnebril, een boek en ik geloof ook een jasje met een sjaal.’ Tim somt alles met een bedachtzame stem op.

‘Dan bent u in uw eerste levensbehoeften voorzien. Straks in Vilnius kunt u wat ondergoed en toiletpullen kopen. Ik hoop dat uw koffer snel boven water komt. Komt u mee, we gaan aangifte doen en verklaringen invullen.’

Hans pakt Tim bij de onderarm en leidt hem naar de bagageservicebalie. Over zijn schouder roept hij: ‘Willen jullie de groep vertellen dat we hier even bezig zijn?’ Zonder op antwoord te wachten, wandelen ze uit het zicht.

De groep dwaalt doelloos over het vliegveld en slentert door de weinige winkels.

Jackie koopt een grote fles water voor later. Tenslotte moet ze eerst uitvinden of het kraanwater hier wel te drinken is. Gek is dat, peinst ze, nu lopen we als vreemden over het vliegveld, hoe zal het straks op de terugreis zijn, wanneer we elkaar een beetje hebben leren kennen?